

Arrest

nr. 268 584 van 21 februari 2022
in de zaak RvV 267 252 / II

In zake: [REDACTED]

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 september 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2021 met refertenummer 98218.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. MONDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, met name haar toenmalige echtgenoot B.V. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 10 november 2017 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Bij echtscheidingsvonnis van 10 oktober 2019 wordt het huwelijk van de verzoekende partij en dhr. B.V. ontbonden door de familierechtbank van Antwerpen afdeling Turnhout.

1.4. Op 2 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 03.05.2017 waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 10.11.2017. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg B.V. (...) (RR: (...)), haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 24.06.2019 (voorstel ambtshalve afvoering). Uit gegevens in het dossier zou de feitelijke scheiding reeds eerder hebben plaatsgevonden, meer bepaald reeds sinds Het definitieve einde van de relatie werd vastgesteld bij echtscheidingsvonnis van 10.10.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 02.06.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 22.06.2021. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Mailverkeer met advocaat met onder meer melding van fysiek geweld dd. 13.10.2018
- Medisch attest fysiek geweld dd. 23.08.2017
- Echtscheidingsvonnis 10.10.2019
- Loonfiches 't Gerief CVBA 01/2021 tot 04/2021 + individuele rekening 2019 / 2020 / 2021
- Loonfiches NK12 BV 12/2019 tot 03/2020
- Loonfiches Horeca Baarle-Nassau BV 10/2018 tot 11/2019 + individuele rekening 2019
- Loonfiches 't Plankske 10/2018 tot 11/2018

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgevallen overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft: betrokkene voldoet niet aan het uitzonderingsgeval onder artikel 42quater, §4, 1°: betrokkene en de referentiepersoon traden in het huwelijk op 14.04.2017 te Turnhout. Het huwelijk werd door de familierechtbank van Antwerpen afdeling Turnhout bij echtscheidingsvonnis van 10.10.2019 ontbonden. Dit vonnis werd op 23.01.2020 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Er is bijgevolg geenszins sprake van minstens drie jaar huwelijk.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat het uitzonderingsgeval overeenkomstig artikel 42quater, §4, 4° betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene een medisch attest van 23.08.2017 voorlegt waaruit blijkt dat zij zou geslagen zijn door de referentiepersoon. Zij vermeldt eveneens in haar bericht aan haar advocaat op 13.10.2018 dat haar echtgenoot een drugsprobleem zou hebben en haar fysiek en psychisch geweld zou aandoen. De Administratie merkt op dat betrokkene slechts één medisch attest met vaststellingen van een arts voorlegt. Dit attest stelt een aantal verwondingen vast en stelt vervolgens dat de oorzaak van de verwondingen volgens de patiënt het gevolg zijn van slagen door de partner. De context van de verwondingen komt er puur op verklaring van de betrokkene zelf. Nergens in het dossier of in de door betrokkene voorgelegde stukken is er sprake van vaststellingen of een klacht bij de politie, van

ingestelde vervolgingen door het Openbaar Ministerie of van enige veroordeling van de referentiepersoon voor partnergeweld, druggebruik of wat dan ook. Dat betrokkene aan haar advocaat meldde dat ze het slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar het wederom gaat om verklaringen die uitgaan van betrokkene en gelet op het gegeven dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten. De stukken die zij voorgelegd heeft zijn onvoldoende om redelijkerwijs te kunnen besluiten dat er effectief sprake is geweest van intra-familiaal geweld. Er dient dan ook besloten te worden dat zij niet voldoet aan het uitzonderingsgeval van artikel 42quater, §4, 4°.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Artikel 42quater, §4 vindt bijgevolg geen toepassing. Het verblijfsrecht van betrokkene wordt daarom beëindigd.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Noch uit de door betrokkene aangevoerde stukken, noch uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene enig leeftijdsgebonden of gezondheidsprobleem zou hebben welk zich zou verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht. Betrokkene kwam op 16.03.2016 als toerist naar België met haar Noorse verblijfskaart. Zij verzocht tijdens haar periode van kort verblijf om het statuut van au-pair, welk zij verkreeg op 29.03.2016 (datum van de beslissing door DVZ). Op 10.01.2017 liep voormeld statuut af waarna zij op 03.05.2017 een bijlage 19ter indiende. Zij verblijft dus iets meer dan vier jaar onafgebroken legaal in het Rijk. Dat is gezien haar leeftijd (31 jaar) een relatief korte periode. Afgaande op de Noorse verblijfskaart die werd voorgelegd bij betrokkenes eerste verblijfsaanvraag als au-pair, kan worden vastgesteld dat zij minstens sedert 07.05.2014 in Noorwegen eveneens als au-pair verblijfsrecht genoot. Het merendeel van haar leven, heeft ze dus niet in Europa vertoefd, waardoor redelijkerwijs kan worden verondersteld dat zij nog voldoende bindingen met haar herkomstland heeft. Betrokkene legt in elk geval niets voor waaruit het tegendeel blijkt, zodat ook dit element geen hinderpaal kan inhouden voor het beëindigen van haar verblijfsrecht.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn in België, wat zonder meer een positief punt is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt zij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat ze het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Voor zover zij er effectief sociale contacten op nahoudt, dan kan zij middels de moderne telecommunicatiemiddelen en periodieke bezoeken aan België het contact met die kennissen onderhouden. Gezien zij in het verleden als au-pair tewerkgesteld is, kan ook worden aangenomen dat zij zich kan uitdrukken in de plaatselijke taal. Op zich volstaat dit echter niet als bewijs van integratie in die zin dat het een bezwaar zou vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is immers broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Wat tot slot de gezinstoestand van betrokkene betreft, kan vooreerst gewezen worden op wat hierboven reeds werd aangehaald. De relatie met de referentiepersoon kwam bij het uitspreken van het echtscheidingsvonnis definitief ten einde. Betrokkene heeft geen kinderen in België en heeft voor zover de Administratie bekend geen andere familieleden in het Rijk. Zij woont thans in bij de heer D.B. (...). louter uit het gegeven dat twee personen onder het zelfde dak wonen, kan nog met automatisch blijken

dat betrokkenen een relatie zouden onderhouden en een gezinsleven hebben opgebouwd. Er werd in elk geval niets voorgelegd dat zou kunnen wijzen op een eventuele relatie tussen beiden. Betrokkenen kunnen even goed als vrienden onder het zelfde dak wonen, en als huisgenoten een woonst delen om de kosten te drukken. Er werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkenen een relatie hebben aangeknoopt en de verhuis van betrokkene erop gericht was zich gezamenlijk als gezin te vestigen en een gezinsleven uit te bouwen. Voor zover zij inmiddels een hechte vriendenrelatie zouden hebben uitgebouwd, dient opgemerkt te worden dat een vrienden- en kennissenkring geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing, zoals reeds aangehaald. Het staat hen desgevallend vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken. Er moet dan ook besloten worden dat betrokkenes gezinssituatie geen contra-indicatie vormt voor het nemen van deze beslissing.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Artikel 42 quater §4 4° van de Vw luidt als volgt:

"of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk (...) het slachtoffer is van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398, tot 400, 402, 404 of 405 van het Strafwetboek"

Bespreking

Eerste onderdeel van het middel

Verwerende partij heeft een belangrijke materiële fout gemaakt in de beslissing. De e-mail van 13 oktober 2018 waarin zij, volgens verwerende partij aan haar advocaat meldt dat zij het slachtoffer was van fysiek en psychisch geweld en van het drugsprobleem van haar echtgenoot, is immers geen e-mail van verzoekster maar van een vriend/kennis van verzoekster, de heer M.D.B. (...). Dit blijkt ook duidelijk uit de e-mail die afkomstig is van e-mailadres van de heer M.D.B. (...).

In deze e-mail stelt deze man:

"Beste,

Hierbij willen we graag een afspraak maken.

Een kennis van ons (Filipijnse vrouw) is ruim 1 jaar geleden gehuwd hier in België. Nu heeft ze grote problemen met haar man.

Het gaat over fysiek geweld, beledigingen en drugsgebruik bij de man.

Door hevige ruzie heeft hij haar op straat gezet en de sleutel van de woning afgenomen. Ze logeert nu even bij vrienden, ze heeft ook veel persoonlijke spullen moeten achterlaten en krijgt geen gehoor van hem om haar spullen op te mogen halen."

In de mate dat in de werkelijkheid niet verzoekster de mail schreef maar een vriend/kennis die getuige was van de feiten, is deze fout van verwerende partij van kapitaal en decisief belang voor de beoordeling van de ernst van het intra-familiaal geweld, voor de inschatting van de bewijskracht van de stukken die verzoekster neerlegt en aldus voor de toepasbaarheid van artikel 42 quater §4 4° Vw.

Op deze wijze schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Bovendien blijkt dat verwerende partij, die een e-mail verkeerdelijk toeschrijft aan verzoekster in de plaats van aan een vriend/kennis wat in casu een compleet andere bewijswaarde geeft aan het stuk, de stukken oppervlakkig heeft bestudeerd en inhoudelijk verkeerd heeft beoordeeld. Bijgevolg is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de beslissing. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat de overheid een besluit zorgvuldig en voorbereid moet nemen.

Tweede onderdeel van het middel

In de beslissing is verwerende partij van oordeel dat de stukken (de e-mail aan de advocaat en het medisch attest) een gesolliciteerd karakter hebben.

Het gesolliciteerd karakter van een stuk doet echter niet noodzakelijk afbreuk doet aan de waarachtigheid en bewijswaarde van een document.

Dit geldt zeker voor het medisch attest dat erg gedetailleerd is opgesteld door de arts en melding maakt van verschillende letsels (zie feitenrelaas), letsels die aanleiding hebben gegeven tot een arbeidsongeschiktheid van 2 dagen. De bewijswaarde van dit medisch attest onderuit halen enkel omwille van het feit dat het stuk een gesolliciteerd karakter heeft is kennelijk onredelijk.

Verzoekster verwijst naar Rechtspraak van uw Raad in dit verband (RvV 113909):

"Hoewel het op zich niet kennelijk onredelijk is van de verweerder om vast te stellen de brieven van verzoekers broer en zus een "gesolliciteerd" karakter hebben, nu deze brieven door hen op aanvraag zijn geschreven, kan echter niet worden ingezien waarom dit loutere gegeven ipso facto zou impliceren dat deze brieven op zich niet voldoen aan de hierboven geschetste cumulatieve voorwaarden om als nieuw gegeven in de zin van toenmalig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet te worden weerhouden. Het gegeven dat een document op vraag werd opgesteld, hetgeen de betekenis is van de term "gesolliciteerd", houdt met name op zich geen verband met het al dan niet nieuw en relevant karakter van het stuk of de vraag of dit stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De Raad kan de verzoeker dan ook volgen in zijn betoog dat het kennelijk onredelijk is om de door hem voorgelegde brieven louter omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in aanmerking te nemen."

In casu was het medisch attest, zoals reeds gezegd, gedetailleerd en ernstig. De beslissing van verwerende partij om het niet in aanmerking te nemen om het intra-familiaal geweld aan te tonen is dan ook kennelijk onredelijk.

Derde onderdeel van het middel

In de beslissing stelt verwerende partij dat verzoekster geen stukken heeft neergelegd waaruit haar klacht blijkt bij de politie, een ingestelde vordering door het Openbaar Ministerie of een veroordeling van de referentiepersoon.

Dit is ook geen wettelijke vereiste. Artikel 42 quater §4, 4° Vw. vraagt enkel dat de betrokkene het intra-familiaal geweld zou aantonen. Het neerleggen van deze stukken als voorwaarde stellen om het intra-familiaal geweld aan te tonen, zoals verwerende partij doet, is in strijd met de wet.

Vierde onderdeel van het middel

De verschillende aspecten van het middel, gecombineerd met artikel 42 quater §4, 4° Vw. namelijk: (1) de materiële fout in de beslissing van verwerende partij, (2) de kennelijke onredelijkheid van verwerende partij om geen rekening te willen houden met het ernstig en gedetailleerd medisch attest enkel en alleen omwille van het gesolliciteerd karakter ervan en (3) de (onwettige) eis van verwerende partij om andere, met naam genoemde stukken bij te brengen om het intra-familiaal geweld aan te tonen, wijst op de schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij.

Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de beslissing, reden waarom deze vernietigd moet worden."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42 quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt;

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

3.1.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht verkreeg op 10 november 2017 naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging van 3 mei 2017 in het kader van een huwelijk op 14 april 2017 met een Belgische onderdaan, dhr. B.V. Eveneens blijkt uit de bestreden beslissing dat intussen er geen gezamenlijke vestiging meer blijkt te zijn tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en dit sedert 24 juni 2019 en het definitieve einde van de relatie werd vastgesteld bij echtscheidingsvonnis van 10 oktober 2019. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich ook niet betwist dat zij onder het toepassingsgeval van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt, op grond waarvan de verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. In de bestreden beslissing wordt verder onder meer gemotiveerd dat de verzoekende partij niet voldoet aan de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een medisch attest heeft voorgelegd van 23 augustus 2017 waaruit blijkt dat zij zou geslagen zijn door de referentiepersoon en dat zij in haar bericht aan haar advocaat op 13 oktober 2018 vermeldt dat haar echtgenoot een drugsprobleem zou hebben en haar fysiek en psychisch geweld zou aandoen, waarbij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij slechts één medisch attest met vaststellingen van een arts voorlegt, dat dit attest een aantal verwondingen vaststelt en vervolgens dat de oorzaak van de verwondingen er puur komt op verklaring van de verzoekende partij zelf, dat nergens in het dossier of in de door de verzoekende partij voorgelegde stukken er sprake is van vaststellingen of een klacht bij de politie, van ingestelde vervolgingen door het Openbaar Ministerie of van enige veroordeling van de referentiepersoon voor partnergeweld, druggebruik of wat dan ook, dat het feit dat zij aan haar advocaat meldde dat zij het slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doet, daar het wederom gaat om verklaringen die uitgaan van haar zelf en gelet op het gegeven dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, dat de stukken die zijn voorgelegd onvoldoende zijn om redelijkerwijze te kunnen besluiten dat er effectief sprake is geweest van intra-familiaal geweld. De verzoekende partij is het echter niet eens met deze motieven.

3.6. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij een materiële fout heeft gemaakt in de beslissing, dat de e-mail van 13 oktober 2018 waarin zij, volgens de verwerende partij aan haar advocaat meldt dat zij het slachtoffer was van fysiek en psychisch geweld en van het drugsprobleem van haar echtgenoot, immers geen e-mail is van haar maar van een vriend/kennis, de heer M.D.B., dat dit ook duidelijk blijkt uit de e-mail die afkomstig is van het e-mailadres van voormelde persoon, dat in de mate dat in de werkelijkheid niet zij de mail schreef maar een vriend/kennis die getuige was van de feiten, deze fout van kapitaal en decisief belang is voor de beoordeling van de ernst van het intra-familiaal geweld, voor de inschatting van de bewijskracht van de stukken die zij neerlegt en aldus voor de toepasbaarheid van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt, dat bovendien blijkt dat de verwerende partij die een e-mail verkeerdelijk toeschrijft aan de verzoekende partij in plaats van aan een vriend/kennis wat *in casu* een compleet andere bewijswaarde geeft aan het stuk, de stukken oppervlakkig heeft bestudeerd en inhoudelijk verkeerd heeft beoordeeld, dat zij onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.7. De verwerende partij stelt in haar verweernota omtrent voormeld betoog dat uit de brief duidelijk blijkt dat deze brief in naam en voor rekening van de verzoekende partij werd opgesteld, dat dhr. M.D.B. in haar naam dan ook stelt "*hierbij willen we graag een afspraak maken*" en "*ze wil hierover juridisch advies*" en "*ze kan komen*", dat uit deze brief niet blijkt dat dhr. M.D.B. als getuige een brief aan de advocaat van de verzoekende partij stuurt maar als een kennis die de verzoekende partij wil helpen in haar correspondentie, dit waarschijnlijk omdat de verzoekende partij niet afdoende Nederlands kende in

2018, dat zij aldus perfect kon beoordelen dat het de verzoekende partij was die indirect het intra-familiaal geweld aan haar advocaat meldde, via dhr. M.D.B.

3.8. De Raad kan enkel vaststellen, na nazicht van de stukken van het administratief dossier, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verkeerdelijk heeft vastgesteld dat de verzoekende partij zelf in een bericht/mailverkeer van 13 oktober 2018 aan haar advocaat meldt dat haar echtgenoot een drugsprobleem zou hebben en haar fysiek en psychisch geweld zou aandoen. Hoewel uit de bewoordingen van de e-mail inderdaad kan blijken dat de verzoekende partij op de hoogte is van het schrijven van dhr. M.D.B. aan de advocaat, kan niet blijken, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing, dat het gaat om verklaringen van de verzoekende partij zelf. Uit het voorgelegde e-mailverkeer blijkt immers niet dat dhr. M.D.B. stelt dat de verzoekende partij bepaalde verklaringen aflegt, doch blijkt wel dat dhr. M.D.B. verklaringen aflegt omtrent de situatie van de verzoekende partij. In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden in de verweernota blijkt uit de e-mail niet eenduidig dat dhr. M.D.B. de brief stuurt enkel in naam en voor rekening van de verzoekende partij en als kennis die de verzoekende partij enkel wil helpen in haar correspondentie omdat zij niet afdoende Nederlands kent.

De vaststelling dat de verzoekende partij zelf in een bericht/mailverkeer van 13 oktober 2018 – dat zij voorlegt als bewijs van het voldoen aan het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – aan haar advocaat meldt dat haar echtgenoot een drugsprobleem zou hebben en haar fysiek en psychisch geweld zou aandoen alsook het motief dat het betreffende de verklaring aan de advocaat dat zij slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld gaat *“om verklaringen die uitgaan van betrokkene”*, vinden aldus geen steun in het administratief dossier. Het is de Raad *in casu* niet duidelijk of de verwerende partij zonder voornoemde foutieve vaststelling eveneens zou geoordeeld hebben dat *“Nergens in het dossier of in de door betrokkene voorgelegde stukken is er sprake van vaststellingen of een klacht bij de politie, van ingestelde vervolgingen door het Openbaar Ministerie of van enige veroordeling van de referentiepersoon voor partnergeweld, druggebruik of wat dan ook. Dat (...) aan haar advocaat meldde dat ze het slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar het wederom gaat om verklaringen die uitgaan van betrokkene en gelet op het gegeven dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten.”*

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Dat uit de brief niet blijkt dat dhr. M.D.B. als getuige een brief aan de advocaat van de verzoekende partij stuurt, zoals voorgehouden in de nota met opmerkingen, kan niet gelezen worden in de bestreden beslissing en betreft dan ook een *a posteriori* motivering die geenszins vermag het gebrek in de motivering recht te zetten.

3.9. De verwerende partij kon op grond van de stukken van het administratief dossier niet in redelijkheid komen tot de door haar gedane feitenvaststelling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 2 september 2021, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

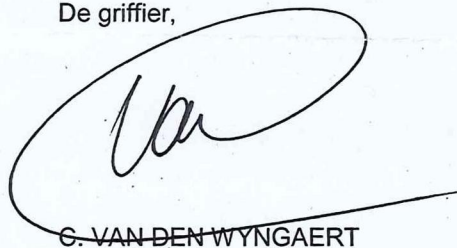
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER

